

hučící pokoi

Když se Kardinál štípnul do zadku, na zdech města se objevily modřiny. Tak blízcí si byli, siamská dvojčata spojená prohnitou, zvrácenou duší.

Musel jsem na něj myslet po celou dobu, co vlak rachotil přes předměstí, plazil se kolem skladišť a továren a nakonec odvážně pronikl mezi stíny mrakodrapů, které připomínaly obrovský hřbitov. Vzrušeně jsem tisknul nos na špinavé okénko a podařilo se mi zahlédnout Centrálu. Kratičký záblesk monstrozního majestátu, který však vzápětí znovu zmizel mezi stíny. Tam pracoval, žil, spal a rozhodoval o osudech svých strachem shrbených milionů. Centrála – srdce města.

Historek o Kardinálovi kolovalo stejně nepřeborné množství, jako bylo mrtvol pohřbených v betonových základech města. Některé byly bizarní, jiné kruté nebo velkolepé. Třeba jak jednoho dne hrál šachy s jedním papežem a vyhrál na něm pár zemí. Jak jeden prezident čtyřicet dní a nocí ležel tváří k zemi před vstupem do Centrály, aby prokázal svou lítost nad tím, že Kardinála rozčlilil. Jak jednomu herci zaručili, že dostane Oscara, když Kardinálovi políbí prdel. Nebo jak se sebevražedný atentátník v poslední chvíli zastavil, když na něj Kardinál upřel svůj mrazivý pohled. Prý plakal, když ho vlek-

li pryč, a křečovitě držel rozbušku, dokud nebyl úplně sám.

Historka, kterou jsem si vybavil, když vlak zpomalil a přešel na jinou kolej, byla méně velkolepá, ale zato zábavná, výstižná a na rozdíl od většiny ostatních možná i pravdivá.

Jednoho dne dorazil vyslanec s důležitým dopisem od vládcе jakéhosi ropou oplývajícího království. Dovedli ho do patnáctého poschodí na osobní setkání s Kardinálem. Nebyl to jen tak nějaký posel, byl to člen královy rady, vysoce postavený šlechtic.

Vstoupil do sálu a začal mluvit, s očima sklopenýma k zemi, jak bylo v jeho kraji zvykem. Po chvíli se odvážil vzhlednout, podíval se na svého hostitele – a strnul v údivu. Kardinál poslouchal, ale zároveň si ho nechal kouřit od nějaké prostitutky.

Když vyslanec zmlkl, Kardinál se zamračil a vybídl ho, ať pokračuje. On mluvil dál, ale zdrhával se, koktal a nedokázal odtrhnout oči od té nahé ženy pracující v rozkroku velkého šéfa.

Kardinálovi rychle došla trpělivost a vyslance vykázal. Ten se urazil a začal vykřikovat, že si takové jednání nenechá líbit. Kardinál vypadl z rytmu, vyskočil ze svého křesla a rozeřval se jako medvěd. Přeběhl místnost, popadl vyslance za klopy a vyhodil ho z okna. Vládci té země pak vzkázal, ať už za ním neposílá žádné idioty, a naučtoval mu úklid znečištěného chodníku.

Byla to jedna z těch historek, které se vypravovaly u každé trafiky ve městě, ale i tak se mi moc líbila. Líbily se mi všechny takové historky. Právě proto jsem přijel – abych následoval Kardinála a jednoho dne snad vybudoval své vlastní rozpínavé impérium sladkého, zlověstného hříchu.

Vystoupil jsem z vlaku pod šedivou oblohu, a vpadl do náručí města a jeho ochránce Kardinála. Pár minut jsem

zůstal stát, zatímco mě ostatní cestující obtékali jako osamocenou skálu v moři hromadné dopravy. Pokusil jsem se izolovat jednotlivé obrazy, zvuky a pachy, ale mé oči, uši i nos těkaly sem a tam, vnímaly vše, ale nesoustředily se na nic. Jen chuť mě nezdála. Město mělo pachův zaschlé nafty, rozpáleného plastu a pryskyřice. Byla to hořká, ale přitom podivně příjemná chuť.

Když se mi i poslední spolucestující ztratili z očí, usoudil jsem, že bych se měl pohnout. Měl jsem plány, chtěl jsem zajít za pár lidmi a začít si budovat nový život. Přehodil jsem si přes rameno batoh a vykročil vpřed.

U brány nikdo nehlídal. Zastavil jsem se s lístkem v ruce a rozhlédl se kolem jako správný venkovský balík s nezdravým smyslem pro poctivost. Když o můj lístek nikdo nejevil zájem, strčil jsem ho do kapsy a řekl si, že si ho nechám na památku, jako upomínku na den, kdy jsem dorazil.

Opustil jsem nádražní halu a vydal se do ponurých šedých ulic města. Kdykoli jindy by mi připadalo depresivní. Jednotvárné budovy zralé na demolici, nebe zahalené těžkými mračny, auta a taxíky, dusící se v dýmu vlastních výfuků, a mezi nimi sípající chodci. Ale toho dne mi to všechno připadalo jako živoucí obraz, jako plátno, které jen čeká, až na něj přenesu své sny.

Rozhlížel jsem se po taxíku, ale místo toho jsem spatřil zážrak.

Vtáhl mě do sebe dav lidí. Shlukovali se na šedém, neživém pozadí, tiskli se k sobě, mumlali a ukazovali rukama. Viděl jsem příčinu jejich rozrušení i od vstupu do haly, kde jsem stál, ale šel jsem blíž, abych viděl lépe a stal se součástí toho sročení.

Byl to soustředěný, přesně ohraničený déšť. Na plochu asi dva metry širokou a stejně tak dlouhou se snášely doslova provazy deště. Kapky padaly v rovných, stříbrných čarách.

Sledoval jsem ten proud očima až k oblakům, jako by to byly struny, napnuté z nějakého obřího balonu.

Žena po mé levici se pokřižovala. „Vodopád z nebes,“ zašeptala jako u vytržení.

„Spíš jako kdyby si pánbůh odskočil na malou,“ ušklíbl se jeden muž, ale nevraživé pohledy lidí okolo ho rázem umlčely. Několik minut jsme ten úkaz mlčky pozorovali.

Jen chvílku před tím, než ten déšť ustal, do něj vstoupil jeden muž. Byl malý, na sobě měl volné bílé roucho a dlouhé vlasy se mu pod proudem vody lepily na ramena a na záda. Nejprve jsem si pomyslel, že to bude jeden z pomatenců, kterými se město jen hemžilo, ale pak rozpažil ruce a zvedl tvář k nebi a já poznal, že je slepý. Na místě očí se mu třpytily bílé bulvy. Měl bledou tvář, a když se usmál, proměnil se jeho obličej v jednolitou bílou skvrnu, jako napudrované tváře herců ve starých němých filmech.

Naklonil hlavu nalevo, pak napravo, jako by si prohlížel dav. Přistoupil jsem trochu blíž, abych lépe viděl, a v tu chvíli se jeho oči okamžitě zafixovaly na mě. Ruce mu spadly k bokům a...

Nejsem si jistý, co se stalo. Musel to být stín nebo prach v kapkách deště, protože najednou se zdálo, jako by jeho oči ožily. V jednom okamžiku byly čistě bílé, o vteřinu později se v jejich středech objevily hnědé skvrny, které se rozzářily a rozšiřovaly se, až získaly tvar duhovek.

Zadíval se na mě svýma novými očima. Zamrkal, ale hnědé duhovky nezmizely. Natáhl ke mně ruce a jeho rty se pohnuly, ale dřív než jsem něco zaslechl, vystoupil z deště a znovu zmizel v šeru. Nahrnuli se mezi nás lidé, a když se rozešli, byl pryč.

Pak ten déšť ustal. Posledních pár kapek plesklo o zem a bylo po všem. Dav se rozptýlil a lidé si šli po svých, jako kdyby se nic nestalo. Já zůstal déle než ostatní, nejprve jsem se rozhlížel

po tom slepci, pak jsem čekal, jestli se představení nebude opakovat, ale nakonec jsem to vzdal a mávnul na taxi.

Řidič chtěl vědět, kam mám namířeno. Mluvil zvláště, zdůrazňoval spoustu slov a podivně se při tom šklebil. Nadiktoval jsem mu adresu, ale poprosil jsem ho, aby mě nejdřív trochu provezl po okolí – chtěl jsem si město nejprve prohlédnout. „Vaše prachy,“ řekl klidně. „Co je mi po tom, co tady turisty zajímá. Klidně vás budu vozit do noci, jestli chcete. Teda do osmi. Pak končím.“ Tvářil se docela kysele a ani se nepokoušel o konverzaci, takže jsem se mohl soustředit na město.

Brzy začalo pršet – tentokrát to byl úplně obyčejný déšť – a všechno kolem se zahalilo do oparu a vodní tříště. Názvy ulic, domy, semaforey, pospíchající chodci – všude to vypadalo úplně stejně. Splývali v jednolité obraz cizorodé krajiny a mě začaly pálit oči. Rozhodl jsem se odložit okružní jízdu na jindy a řekl řidiči, ať mě odveze domů. Když říkám domů, myslím ke strýčku Theovi. Přijel jsem do města s tím, že budu bydlet u něj. Slíbil mi, že mě naučí, jak se stát gangsterem.

Theo Boratto byl úspěšný gangster. Dal se na tohle řemeslo už v mládí a v pětadvaceti velel armádě padesáti chlapů, s nimiž sužoval spořádaný jihozápad města. Byl nelítostný, pokud nebylo zbytí, ale byl taky spravedlivý: kdo se mu nepletl do cesty, nemusel se ho bát. Ale především měl požehnání samotného Kardinála. Theo Boratto byl perspektivní mladý muž, vizionář.

Byl to také vzorný manžel. Svou ženu Melissu upřímně miloval. Vlastně se nejdřív zamiloval do jejích uší. „Měla kouzelná malá ouška, Kapaku,“ říkal mi. „Drobná, delikátní ouška. Jediný pohled na ně a byl jsem ztracený.“

Dvořil se jí velice pilně, a přestože nechtěla mít nic společ-

ného se světem násilí, ve kterém žil, nakonec ji získal. Zprávy o jejich svatbě se objevily ve společenských rubrikách všech deníků. Utratil celé jmění, aby jí dopřál svatbu, o jakou sice nežádala, ale on měl pocit, že si ji zaslouží. Samotný Kardi-nál jim daroval svatební dort, který vytvořil nejlepší cukrář ve městě. Kapela hrála výtečně a na parketu nebyl jediný nemotorný tanečník. Dámy přišly ve skvostných večerních róbách, pánové v elegantních oblecích. Byl to jeden z těch dnů, kdy si uvědomíte, pro co má vlastně smysl žít.

Jejich láska vydržela čtyři krásné roky. Theo dál pokračo-val ve svém špinavém řemesle, vypaloval domy, lámal kosti, prodával drogy, a když nebylo zbytí, zabíjel. Ale byl jedním z nejšťastnějších gangsterů, jaké kdy město zažilo. Pokud už se člověk nemohl vyhnout vydírání a bití, mohl si blahopřát, když se toho zhostil Theo Boratto.

Jediná věc, která jim scházela k dokonalému štěstí, bylo dítě. A kvůli tomu to nakonec všechno šlo do kopru.

Zpočátku si s tím nelámali hlavu. Pevně věřili, že až přijde ta správná chvíle, dočkají se potomka. Melissa věřila v Boha a Theo ve svá plodná borattovská varlata. Ale když se z měsí-ců staly roky, jejich víra se rozplynula a nastoupily pochyb-nosti.

Lékaři shledali oba zcela zdravými a radili jim snažit se dál a nedělat si starosti. Prý se děťátka určitě dočkají. Ale roky ply-nuly, svět se měnil a kolébka stále zela prázdnotou. Vyzkoušeli léčitele, starobylé pověry a různé milostné polohy, přečetli si každou knížku, která byla k dostání, zhlédli všemožná videa, modlili se a slibovali Bohu první poslední. Když už téměř ztra-tili naději, jedno semínko se přece jen ujalo a začalo klíčit.

Když měli těhotenství potvrzené od lékařů, uspořádali di-voký večírek. Přestěhovali se do většího domu a nakoupili všechno, co bylo v obchodních domech města k mání. Štěstí se vrátilo.

Ale nezdrželo se u nich dlouho.

Při porodu nastaly potíže. Bledý lékař Theovi rozechvělým hlasem vysvětlil situaci: Mohou zachránit matku, anebo dítě. Žádné možná, žádné kdyby, žádné falešné naděje. Jeden bude žít, druhý zemře. Bylo na Theovi, aby si vybral.

Pomalou přikývl. Oči měl rudé a srdce jako led. Položil jedinou otázku: Chlapec, nebo dívka? Lékař mu řekl, že plod je mužského pohlaví. „Zachraňte dítě,“ řekl Theo, a na dlouhé měsíce to byla poslední slova, která od něj kdo slyšel.

Pohřeb jeho manželky se konal ještě před křtinami dítěte, a Theova duše jako by se nechala pohřbít s ní. Stal se z něj zlomený muž, snadno podléhající depresím. Dítě ho snad mohlo zachránit, být světlem v temnotě jeho dní, ale i o to ho osud připravil. Byl to slabý, podvyživený človíček, který přišel na svět ve znamení smrti a smrt nad ním ještě dlouho visela. Lékaři chmurného žence odháněli sedm měsíců, ale pak se synáček vydal za ženou s krásnýma ušima, v jejímž lůně žil déle než mimo něj.

Theo ztratil o všechno zájem. Peníze se mu rozkutálely z kapes a jeho podnikavější konkurenti je bez váhání posbírali. Jeho dům, auta, šperky i oblečení zabavily banky. To poslední, na co se v té době zmohl, bylo věnovat hračky mrtvého dítěte charitě, než by si někdo rozebral i ty. Nezůstalo mu nic, a na ničem mu ani nesešlo.

Hlad a kruté zimy ho však nakonec donutily začít znovu pracovat. Nedělal o nic víc, než aby si vydělal na něco k jídlu a pokoj v nejlevnějším motelu. Nic, co by vyžadovalo soustředění. Kuchal ryby v přístavní továrně, dokud ho kvůli tomu všudypřítomnému pachu nevyhodili i z té nejlevnější ubytovny. Pak prodával na tržišti ovoce a zeleninu, někdy i květiny. Po pěti šesti letech se vrátil k životu kriminálního a nechával se přibrat jako pojistka při krádežích a vloupačkách. Od dob, kdy rozmlouval s Kardinálem a procházel se

v sálech Centrály, to byla daleká cesta, ale Theovi to bylo jedno. Měl co jíst a kde spát. O víc nestál.

Nakonec, zcela nevyhnutelně, jedna vloupačka nevyšla tak, jak měla. Byl dopaden, odsouzen a na osmnáct měsíců se odporoučel za mříže. A vězení z něj udělalo nového člověka. Během výkonu trestu se nad sebou hluboce zamýšlel. Pochopil, kam až se jeho život propadl a co se z něj stalo, a rozhodl se, že to změní. Věděl, že nikdy úplně nepřekoná smutek, který cítí, a pochyboval o tom, že by ještě někdy mohl zažít opravdové štěstí nebo se dostat tak vysoko, jak kdysi býval. Ale zároveň cítil, že by si mohl žít o něco líp. Když už se nerozhoupal k tomu nejjednoduššímu řešení a neustřelil si hlavu, mohl se aspoň pokusit prožít zbytek života tak, aby to nebyla vyslovená ztráta času.

Navázal nové kontakty. Vyjednal si účast v obchodech a podvodech, zakázky pro chvíli, až ho propustí, kšefty, které by vedly k dalším a pomohly mu odrazit se ode dna. Trvalo to roky, než se znovu dostal do formy. Velcí hráči mu nedůvěřovali. Složil se jednou, říkali si, a mohl by se složit znovu. Představoval riziko. Ale držel se zuby nehty, propracoval se od jednoho kšeftu k dalšímu, na každém kroku dokazoval, že na to má, až se nakonec ocitl v pozici, kdy mohl sám předkládat návrhy a uzavírat nové dohody. Najal pár mlátiček, nakoupil jim obleky, zainvestoval do zbraní a vrátil se ke svému řemeslu.

V následujících letech se soustředil na expanzi, rozšiřoval své území, zničil pár slabších konkurentů a pomalu, ale jistě rostl. Když se cítil dostatečně jistý v kramflecích, rozhodl se jmenovat dědice, někoho, kdo by v jeho díle pokračoval, až už tu nebude. Protože neměl syna, začal se ohlížet po svých synovcích. Několik měsíců si vybíral, až si nakonec vybral jednoho, který měl ve tváři cosi zlověstného. Něco, co by se dalo vykládat jako cílevědomost, jako snaha uspět za kaž-

dou cenu. Vybral si synovce, který se jmenoval Kapak Raimi. *Mě.*

Theo se vztekal, že jsem přijel pozdě. Nechal mě stát před domem a křičel na mě, dokud taxík neodjel. Přesto byl z mého příjezdu nadšený jako malé dítě, a než jsme došli do půlky schodů, už se zas usmíval.

Objal mě a pevně mi stiskl ramena. Na to, jak byl malý a hubený, měl obrovskou sílu. Když mě pustil, ani jsem nemohl uvěřit tomu, že se v jeho očích zaleskly slzy. Něco takového jsem od drsňáka jako Theo Boratto, který se dvakrát vydal na dráhu gangstera, rozhodně nečekal. Roztřesenou rukou si otřel slzy a povzdychl si: „Ach, chlapče, chlapče.“ Pak popotáhl, chabě se usmál, zavedl mě do svého domu a jemně za mnou zavřel dveře.

V obýváku, kde světla svítala naplno a v krbu hořel opravdový oheň, jsem dostal první příležitost pořádně si prohlédnout jeho tvář. Od našeho posledního setkání uplynula už řada let. Sotva jsem si vybavoval, jak vlastně vypadá. Bylo to, jako kdybychom se setkali poprvé v životě.

Nebylo na něm moc vidění. Měřil necelých sto sedmdesát centimetrů, byl hubený a vypadal k smrti unavený. Na temeni hlavy měl lysinu, vlasy se mu tam rozestupovaly způsobem, za který by se ani Mojžíš nemusel stydět, a na holé kůži svítalo několik hnědých skvrn. Zbytky šedých vlasů měl pečlivě zastřížené. Hodně často mrkal, skoro jako sova. Byl oholený a drsná kůže na jeho tvářích se leskla jako kůže muže, který se holí nejmíň dvakrát denně. Oblečený byl celkem konzervativně. Kozené polobotky, červený kapesníček zdobeně složený v náprsní kapse, zkrátka dokonalý obraz gangstera. Jediné, co mu chybělo, byl doutník v koutku úst.

„Tak jak se ti líbí ve městě?“ zeptal se, když jsme se posadili.